

Ouderlijke onmacht

PT, 2 jan 2022

Vanuit de vervulde leegte is ze tot ons gekomen.

Met haar onbevangen ziel is ze onvoorwaardelijk aanwezig. Het verwonderde gemoed registreert elke dissonant. Het warm kloppend lijfje beweegt feilloos mee met elke verstoring. Alles wat onecht is of geforceerd krijg ik onverbiddelijk terug.

Zij is het gebeuren en ik ben de actie. Haar 'ik' is een schuchtere vraag en mijn 'ik' is een voorbarig antwoord. Aldus wordt mijn vertoon beschaamd in haar weerloosheid.

Ook zij zal gestempeld en bevangen worden tot een werelds persoon. Ook zij is geroepen tot woord en daad – tot eigenmacht. Sinds de godenschemering zijn we veroordeeld tot onvolmaaktheid, en juist daarom tot vertrouwen, hoop en liefde.

Ik ben geroepen om haar te dienen – ik zal haar stempelen met wetten, geboden en idealen. Ik zal haar beschamen met eigenmacht en activisme – haar ontkennen met mijn onmacht om haar te doorgronden. En zij zal mij telkens weerleggen.

Opvoeden is goedbedoeld wantrouwen en liefdevol geweld – het temmen van droom en lust tot conventie en voorspelbaarheid. Gelukkig ontsnapt haar mysterie aan mijn greep.

En terwijl zij nog maar net vermeerdert aan de wereld, begin ik al te verminderen in de leegte. De vervulling van deze leegte is niet aan mij. Vertrouwen is de wrange vrucht van een langdurige loutering. Haar peilloze diepte is de onbereikbare bron. Ik zal haar moeten loslaten, evenals mezelf.

Uiteindelijk reinigt vergeving met schuld en schaamte. Wanneer mijn 'ik' ten slotte is geworden tot een niet meer te beantwoorden vraag zal het dan vervuld zijn met vertrouwen, hoop en liefde en worden teruggeroepen tot de eeuwigheid?